

Вірсавія та Давид

Петро Рух

"У багатого було дуже багато дрібної і великої худоби, а у бідного нічого, крім однієї овечки, яку він купив маленькою і вигодував, і вона виросла в нього разом з дітьми його; від хліба його вона їла, і з його чаші пила, і на грудях у нього спала, і була для нього, як дочка". (Друга книга Царств, глава 12, 2-3, переклад УПЦ КП)

Тієї ночі після бурхливої близькості зі своєю царицею, красунею Вірсавією, матір'ю маленького Соломона, цар Давид ніяк не міг заснути. Щаслива Вірсавія лежала в його обіймах, і їй теж не спалося.

— Розкажи мені про себе, моє щастя, — попросив її Давид.

— Що ти хочеш про мене дізнатися, коханий?

— Все, що ти мені розкажеш. Ти ж досі мені нічого не розповідала.

— Ти не питаєш, тож я думала, що твої нишпорки давно рознюхали весь мій підспідок.

— Мені цікаво почути все від тебе, бо факти можуть мати несподівані зворотні боки.

— Тоді, коханий, послухай з перших уст драматичну історію мого життя, яка привела мене до того неймовірного щастя, яке я тепер маю.

Я народилася і жила в Хешбоні. Мій батько Еліам належав до роду Рувіма, якому Мойсей віддав Хешбон, коли після виходу з Єгипту євреї відвоювали його в амореїв. Мені було вісім років, коли наше місто захопили аммоніти. Вони розграбували місто, зґвалтували всіх жінок і дівчат від семи років, а потім убили всіх — від немовлят до древніх старців. Але мене вбивати не стали. Аммоніти поклоняються Молоху, приносячи йому в жертву дітей, яких вони спалюють живцем перед його статуєю в їхній столиці Равві. Для жертвоприношення аммоніти обирають найгарніших дітей, тож мене вирішили відвезти в Равву на спалення для Молоха. Але вони не встигли цього зробити, бо були розбиті єврейським військом, і я дісталася одному з ізраїльських солдатів. Поки він думав, як мною скористатися, його товариш по зброї попросив його продати мене йому. Поторгувавшись, вони зійшлися в ціні, і я стала його власністю. Він сказав мені, що він хет на ім'я Урія, мешкає в Єрусалимі, де в нього є жінка та троє синів, і що він мене купив, щоб я була йому другою жінкою.

— Моїй Нехамі зараз тридцять чотири. Через шість років їй буде сорок і вона втратить свою жіночу привабливість. А тобі буде чотирнадцять. Розумієш? Я насолоджуватимуся чотирнадцятирічною красунею. Якщо зараз ти така вродлива, уявляю якою гарною ти станеш, коли підростеш! — відверто розкрив він мені свій нехитрий задум.

Попрохавши у свого командира дати йому відпустку на кілька днів, яку він заслужив доблестю в боях, Урія відвіз мене в Єрусалим, представив своїм синам, дружині та сусідам як свою нову жінку, залишив мене вдома і повернувся до свого підрозділу, який гнав аммонітів з нашої землі.

Нехама була доброю жінкою, яка дуже любила дітей і мріяла про донечку. І попри заяву її чоловіка, що я — його друга жінка, вона не була здатною побачити в мені свою суперницю. Вона бачила в мені лише ту, ким я справді була: дитину, яка пережила жахливий досвід сексуального насильства, батьки і вся рідня якої були вбиті та яка потребувала любові й материнської ласки. Дуже скоро Нехама полюбила мене всім серцем, як свою рідну дочку. Природно, що хлопці теж геть не сприйняли мене як мачуху, бо я була молодшою за кожного з них: старшому було тринадцять, середньому — одинадцять, а молодшому — дев'ять. Вони зраділи, що тепер у них з'явилася сестричка, якої їм бракувало, і по-братерськи опікувалися мною, захищали та пестили мене. Звісно, згодом я теж полюбила їх усіх: Нехаму — як матір, а її синів — як братів.

Коли Урія відпочивав вдома від воєнних справ, за трапезою він завжди садив мене собі на коліна і годував мене руками зі своєї тарілки та поїв зі своєї чаші. Не знаю, що він собі думав, але поведився він зі мною тоді як батько зі своєю улюбленою дитиною, був дуже ласкавим, ніжним і добрим до мене. Тож і я полюбила його як батька і спала в нього на грудях, коли він брав мене на ніч до себе в ліжку. Ніяких сексуальних домагань до мене з його боку тоді не було. Цілував і обіймав мене він як дитину — і це задовольняло мою дитячу потребу в батьківській ніжності.

Коли пройшло шість років, через які Урія збирався почати насолоджуватися мною як жінкою, він не став цього робити, мабуть, через те що в реальності він був не таким збоченцем, як у своїх планах і фантазіях, а мабуть, завдяки тому, що Нехама, яка, попри прогнози Урії, у свої сорок років ще геть не втратила жіночої привабливості, робила все можливе, щоб переводити його сексуальні бажання на себе, поводячися з ним дуже грайливо та звабливо, тоді як я тиснула на його батьківські почуття, які створювали конфлікт з його хіттю до мене і змушували його відчувати її недоречність.

Така ситуація тривала два роки, допоки не сталося біди. Час від часу Нехама відвідувала своїх батьків та інших близьких родичів, які жили в Єрихоні. Для цього вона завжди обирала час, коли Урія був відсутній через воєнні справи. Тож, коли він знову відправився воювати разом зі своїми трьома синами, які всі теж стали солдатами, Нехама відвідала Єрихон. Під час її перебування в Єрихоні, там сталася пошесть, від якої вона померла. Звістка про це була для мене сильним ударом: я вдруге втратила матір.

Єдиним, що тоді підтримувало мене в житті, було моє кохання і моя мрія. Я була закохана в тебе, Давиде, і мріяла стати твоєю дружиною. З нашого двору було видно дах царського дому, яким ти любиш гуляти після того, як спекотне єрусалимське сонце заходить за обрій. Впродовж багатьох років я регулярно бачила тебе під час цих твоїх вечірніх прогулянок і покохала тебе. І попри абсурдність навіть самої думки, що я можу стати дружиною царя, я не могла про це не мріяти. І не могла нічого не робити для

здійснення своєї мрії.

Тими днями, коли я залишалася вдома сама після того, як спекотне єрусалимське сонце заходило за обрій, я знімала з себе весь одяг і довго потрошечку поливалася водою в тому боці двору, який якнайкраще мав проглядатися з даху твого палацу. Думка, що в будь-яку мить ти побачиш моє вродливе тіло, призначенням якого я вважала твоє щастя, приводила мене в захват. Саме це було змістом мого життя всі ті роки.

Коли Урія та його сини повернулися додому і дізналися від мене про смерть Нехами, вони занурилися в печаль. Ця печаль на якийсь короткий час відволікла Урію від спроб здійснити врешті свій план стосовно мене.

Але однієї ночі він постукався до моєї кімнати. Я прокинулася і, почувши його прохання відчинити двері, зрозуміла, чого він хоче. Підійшовши до дверей і не відчиняючи їх, я сказала Урії:

— Ти завжди був добрим до мене, ти вигодував, виростив, виховав і випестив мене, як рідний батько рідну доньку. Невже тепер ти раптом все це перекреслиш, скривдивши мене?!

— Я не збираюся кривдити тебе, Вірсавіє, я збираюся тебе кохати. Ти — моя жінка. І ти знала про це з самого початку, — відповів Урія, потужним ударом зламав засувку і, схопивши мене, почав стягувати з мене одяг.

Тоді я гукнула хлопців, які вже прокинулися від шуму і питали один одного, що відбувається в домі.

— Любі брати, врятуйте мене, будь ласка, мене гвалтують! — голосила я в розпачі.

І брати мене захистили. Троє молодих здоровенних вояків відтягнули від мене Урію і сказали йому, що вони не можуть дозволити скривдити їхню сестру навіть рідному батькові.

— Вона ніяка вам не сестра! Вона — моя жінка! Я купив її, заплативши за неї солідну суму грошей, і маю право робити з нею все, що хочу! — кричав розлючений Урія, намагаючися вирватися з міцних рук своїх синів.

— Батьку, мабуть, ти правий, мабуть, ти маєш право робити з Вірсавією все, що ти хочеш, але ми неспроможні не захищати від насильства ту, кого ми неспроможні вважати ніким іншим, як нашою сестрою, бо так вже склалося, даруй нам. Доки ми живі і доки вона сама цього не захоче, ти не зробиш з нею того, що ти збираєшся зробити, або, якщо зробиш, коли нас не буде з нею поруч, ми покараємо тебе як гвалтівника нашої сестри, — відповіли йому хлопці впевнено і невблаганно.

Наступного дня Урія заявив, що відмовляється далі утримувати мене і сказав, щоб я забиралася з його дому. Але брати відповіли йому, що я тепер буду на їхньому утриманні і що, якщо він мене вижене, вони підуть з дому разом зі мною, щоб опікуватися мною і мене захищати. Після суворої чоловічої розмови, під час якої вони посилялися на етичні та релігійні засади, було домовлено, що я залишуся вдома, продовжуючи ходити на базар за продуктами, куховарити, прибирати, прати і займатися всім тим, що раніше я робила вдвох з Нехамою.

Так продовжувалося моє життя в домі Урії. Коли під командуванням Йоава Урія та його сини відправилися у воєнний похід проти аммонітів, я поблагословила їх знищити клятих ворогів, які наругалися наді мною та убили всю мою родину, і проводила їх до околиці Єрусалима. Знову залишившись вдома сама, я щовечора знімала з себе весь одяг і довго потрошечку поливалася водою в тому боці двору, який якнайкраще мав проглядатися з даху твого палацу. Знову я приходила в захват від думки, що в будь-яку мить ти побачиш моє вродливе тіло, призначенням якого я вважала твоє щастя.

І одного разу ти врешті помітив мене. Ти стояв на даху царського дому і дивився на мене. Серце затріпотіло в моїх грудях від щастя. Я відчувала твій погляд усім своїм тілом, і від цього мене охопило блаженство. Тієї ж ночі твої слуги прийшли до мене, постукали в двері і сказали, що ти наказав їм привести мене до твоїх покоїв. Мої мрії здійснювалися одна за одною. Я прийшла до тебе, коханий, і стала твоєю.

Кожна жінка мріє народити дитину від коханого чоловіка. Тож коли виявилось, що я вагітна, моє несказанне щастя зросло ще більше. Я хотіла поділитися ним з тобою і передала тобі цю новину. Тоді я навіть сподіватися не могла, що наша з тобою дитина народиться у твоєму палаці, а я стану твоєю царицею. Шкода, що наш первісточок помер немовлям.

Саме тоді, як сказали мені люди, Урія приїздив в Єрусалим як гонець від Йоава з повідомленням тобі про хід битви і ночував разом з твоїми слугами. Я знаю, що це завдяки моїм братам він не наважувався прийти додому, коли я там була сама. А невдовзі прийшла звістка, що Урія загинув при штурмі Равви. І я плакала, бо, як би то не було, я любила його, як батька. Я пам'ятаю все добро, яке я від нього бачила. А поганого він мені нічого не зробив, бо не зміг, тож про це можна й забути.

А потім твої слуги прийшли за мною і привели мене до тебе назавжди, коханий. І я стала твоєю дружиною, твоєю царицею. Коли мені кажуть, що я — цариця Ізраїлю, я не дуже розумію, що це означає, бо воно мені непотрібне. Але я дуже добре розумію, що таке бути твоєю царицею, мій Давиде, що таке бути твоїм коханням, що таке бути твоїм щастям. І що таке бути матір'ю нашого Соломона. Я знаю, що таке бути найщасливішою жінкою в Ізраїлі.

Коли Вірсавія промуркотіла останні фрази своєї розповіді і поцілувала свого царя в його мужні губи, вона не могла уявити, який великий камінь звалився з його серця. Факти можуть мати несподівані зворотні боки.

В 11-12 главах Другої книги Царств, що описують історію Вірсавії та Давида, яку не припиняють обговорювати богослови, за якою знімають фільми кінематографісти, пишуть романи письменники і малюють картини художники, я завжди помічав кілька пунктів, які не вписуються в її загальноприйняту інтерпретацію. Тож я написав свою, яка влаштовує мене набагато більше.